

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: Y.C.
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2019, č. j. OAM-29/LE-BA02-VL16-2019, ve věci mezinárodní ochrany

Shodu s prvopisem potvrzuje

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 16. 5. 2019 domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2019, č. j. OAM-29/LE-BA02-VL16-2019, kterým bylo zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany na podkladě žádosti žalobce ve smyslu § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce tvrdí, že žalovaný se nesprávně nezabýval tím, zda nedošlo ve vlasti žalobce k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Podle žalobce žalovaný otázku, zda nedošlo k uvedené změně situace v zemi původu žalobce, vůbec netématizoval. Tím zatížil řízení vadou nezákonnosti, pro kterou rozhodnutí nemůže obstát. Závěrem žalobce připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout; uvedl, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Zdůraznil, že žalobce uvedl ve své opakované žádosti zcela stejné důvody jako v žádosti předešlé, tedy, že mu zemřela matka, má obavu z povolání do armády na Ukrajině, v ČR má tetu a sestru a nemá se kam vrátit. Těmito důvody a tvrzeními se však žalovaný zabýval již v předcházejícím řízení, přičemž důvody pro udělení mezinárodní ochrany neshledal; rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno i rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem a usnesením Nejvyššího správního soudu. Co se týče informací o Ukrajině, z informací shromážděných ve spise nevyplývá, že by na Ukrajině došlo ke změně, která by odůvodňovala opětovné meritorní posouzení věci.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky ze dne 23. 3. 2016 uloženo správní vyhoštění se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 2 let. Dne 25. 3. 2016 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany; jako důvod uvedl, že mu domů přišly povolávací rozkazy do války a on bojovat nechce, zemřela mu matka a neví, jestli se má kam vrátit.

Shodu s prvopisem potvrzuje

V ČR má tetu a strýce. Z Ukrajiny odjel v lednu roku 2016. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 5. 2016 nebyla žalobci mezinárodní ochrana udělena.

5. Rozhodnutím Policie České republiky ze dne 21. 1. 2019 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dne 23. 1. 2019 podal žalobce opětovně žádost o mezinárodní ochranu; uvedl v ní, že potkal v Praze dívku, se kterou chce prožít svůj život, dále, že na Ukrajině násilím posílají do armády, ve které již sloužil v roce 2012, nemá tam kde bydlet, matka zemřela, s otcem nekomunikuje, sestra žije v Praze. Na Ukrajině zbil syna jednoho zločince, ten jej teď hledá, aby se mu pomstil.
6. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně se jedná o Informaci OAMP: Situace v zemi – politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018, Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018.
7. Dne 19. 3. 2019 byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobce se seznámil s podklady, zejména s Informací OAMP a Informacemi Ministerstva zahraničních věcí ČR. Doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrhoval, žádné další skutečnosti nebo nové informace nepřednesl, vše již popsal v ručně psané žádosti.
8. Následně dne 24. 4. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Uzavřel v něm, že aktuální žádost o udělení mezinárodní ochrany je již druhou v pořadí, nebyl proto proveden s žalobcem pohovor. Provedl srovnání tvrzení v nynější a v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu a dospěl k závěru, že žalobce uvádí naprosto stejné motivy odchodu z vlasti a neochoty se vrátit na Ukrajinu, tedy zejména, obavy, že má obavu z povolání do armády, že mu zemřela matka, zde má tetu a sestru a nemá se kam na Ukrajině vrátit. Těmito důvody se již žalovaný zabýval v předchozím správním řízení. Pokud jde o tvrzení žalobce, že zde má českou přítelkyni a že jej na Ukrajině hledá otec syna, kterého zmlátil, tato nelze považovat za nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
10. Krajský soud především dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu a obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině soud považuje za zcela dostatečné a přiměřeně aktuální k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

11. Krajský soud předně připomíná, že v projednávané věci přezkoumává pouze to, zda byly naplněny zákonné podmínky pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany pro jeho nepřipustnost ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Nepřezkoumává tedy, zda žalobce uváděné skutečnosti jsou tzv. azylově relevantní.
12. V řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí žalovaný podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zkoumat, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění relevantní pro udělení azylu, které nemohl uplatnit v předchozím řízení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96). Platí přitom, že *„pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*, a dále *„institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).
13. V žalobcem zmiňovaném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, dospěl uvedený soud k závěru, že *„odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“* (shodně argumentoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 12. 2013, č. j. 3 Azs 21/2013 - 118).
14. Krajský soud ve shodě s žalovaným má za to, že v posuzovaném případě je zřejmé, že žalobce v průběhu řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu uplatnil v zásadě shodné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako v řízení nynějším, přezkoumávaném. Ostatně, tyto skutečnosti žalobce v žalobě ani nerozporuje. Podstatou žalobních námitek je pouze to, že žalovaný se podle žalobce nezabýval tím, zda nedošlo ke změně situace v zemi původu žalobce. Tuto námitkou však krajský soud nepovažuje za důvodnou. Z obsahu správního spisu i napadeného rozhodnutí (str. 2, druhý odstavec) je zřejmé, že žalovaný se zabýval politickou i bezpečnostní situací na Ukrajině. Z jeho úvah lze dovodit implicitní závěr, že nedošlo k žádné (negativní) změně, která by odůvodňovala žalobcovu opakovanou žádost posoudit meritorně. Krajský soud pro úplnost připomíná, že Nejvyšší správní soud vymezil ve svém rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38, že *„v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.“* Žalovaný podle krajského soudu požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady. Hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině provedené žalovaným přitom plně vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“*

15. Za situace, kdy žalobce neuvedl v opakované žádosti žádné nové relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany než v žádosti předchozí, lze podle krajského soudu uzavřít, že žalovaný správně shledal opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou.

Závěr a náklady řízení

16. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobní námitky důvodnými neshledal, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně v řízení úspěšná nebyla a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 26. srpna 2019

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.

samosoudce